

Донька королеви сирен

КУПИТИ

«— Він не може змиритися з тим, на що я спроможна. Мої здібності жахають його.

— Будь-хто з клепкою в голові жахатиметься того, що ти здатна зробити. Це не означає, що ми всі тебе не любимо».

Місія Алоси нарешті завершена. Вона не тільки знайшла всі три частини мапи, що веде до легендарного скарбу на острові сирен, а й ув'язнила лорда піратів, який спочатку взяв її в полон, на своєму кораблі. Досі нестерпно привабливий і несподівано відданий перший помічник Райден постійно відвертає увагу Алоси, але тепер він підпорядковується наказам капітанки. І піратку дуже тішить, що лиходій Вордан незабаром постане перед судом її батька.

Однак коли Вордан розкриває таємницю, яку батько приховував роками, Алоса та її екіпаж опиняються в смертельній гонитві із жахливим королем піратів. Незважаючи на небезпеку, дівчина впевнена, що вони першими знайдуть скарб... адже вона — донька королеви сирен.

Звук, з яким мій ніж перерізає горлянку, видається занадто гучним у цій тихій темряві.

Я підхоплюю пірата, перш ніж його тіло встигає впасти на землю, й обережно опускаю додолу. Він лише перший з команди Теріса... ні, тобто Вордана, нагадую я собі... команди, яка помре до кінця ночі.

Моя ж команда розбіглася брукованими вулицями шукати людей Вордана й відправляти їх на небеса один за одним. Я не бачу своїх дівчат, але вірю, що цієї ночі вони переб'ють якомога більше супротивників.

Знадобилося два місяці, щоб вистежити лорда піратів і зібрати достатньо інформації, аби проникнути в його володіння. Вордан вирішив убезпечитися від мене, помандрувавши вглиб острова. Ми за багато верст від найближчого порту, й оскільки тут немає можливості відновлювати мої здібності, я прибула у всеозброєнні.

Шпигун серед людей ворога надав мені всі необхідні деталі. Вордан з екіпажем зупинився в корчмі «Старий ведмідь». Зараз я бачу її прямисінько попереду — чотириповерхову будівлю з майже пласким дахом і пофарбованими в зелений стінами. Головний вхід — це приголомшлива арка, з якої звисає велика дошка із зображенням ведмедя уві сні.

Команда Вордана претворилася на банду сухопутних злодіїв, які полюють на мешканців Чардена, найбільшого із Сімнадцяти Островів. Лорд піратів викупив корчму й платить дзвінку монету кожному наймиту, і тепер ця будівля — його особиста твердиня. Здається, він не боїться жити у всіх на видноті. Чоловіків, що працюють на нього, із сотню, а на острові немає достатньо великого війська, яке могло б їх позбутися.

Проте мені цього й не треба. Я хочу лише проникнути в корчму й витягнути звідти Вордана разом з його частиною мапи. І маю зробити це непомітно. Допит і невідворотні тортури влаштуємо, щойно повернемося на мій корабель.

Я спускаюся вулицею, тримаючись ближче до грубо збудованого двоповерхового будинку праворуч. О цій годині місто спить. Я не помітила жодної живої душі, крім сторожі Вордана.

Дзвінкий звук зупиняє мене на півдорозі. Затамувавши подих, я зазираю за наступний ріг, у проміжок між цим будинком і наступним. Однак то лише волоцюжка — хлопчик восьми чи дев'яти років, який нишпорить у купі скляних пляшок.

Я здивована, коли він повертає голову в мій бік. Я була тиха, ніби той мрець, але, мабуть, щоб вижити на вулиці, треба відчувати будь-яку загрозу.

Я підношу палець до губ, потім кидаю монету хлопчикові, а він ловить її, не відводячи від мене очей. Підморгнув, перш ніж попрямувати до наступного будинку.

Тут я чекаю, спостерігаючи, як пара від подиху туманиться переді мною в тонкому місячному світлі. Хоча й не завадило б зігрітись, я не наважуюся ризикувати, аби не видати ні звуку, якщо потру руки одна об одну. Мені нічого не залишається, окрім як цілковито застигнути на місці.

Нарешті лунає совине ухання. Потім ще одне. І ще одне. Я чекаю, доки почую всі сім — це означатиме, що перехрестя й дахи, які охороняють, зачищені.

Я дивлюся на величезні вікна корчми. Жодна свічка не горить, за склом не видно ні силуету. Я використовую цю можливість і прошмигну в середину.

З даху вже звисає линва. Соринда мене випередила. Я підіймаюся канатом поверх за поверхом, оминаючи вікна, аж доки чоботами стаю на кам'яну

черепицю. Соринда саме ховає шаблю, а поруч лежать четверо мертвих людей Вордана. Її найвидатніший таланти — вбивати.

Вона мовчки допомагає мені підтягнути линву й закріпити на даху так, щоб та звисала на західну сторону. Вікно в кімнаті Вордана на останньому поверсі, третє праворуч.

— Готова? — одними вустами питаю я.

Соринда киває.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ